

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyšinje a je tam ša šchtwórtletnu pschedplatu 40 nr. dostac.

8. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Matth. 7, 15—23.

Profetoyo njejšu jenož tajzy mužoyo, kotřiz, š wurjadnymi duchownymi darami wuhotowani, pschichod Božeho kralestwa wěšcězachu. Wěšo šu pschichod wěšcězili Jesaiáš, Jeremiaš, Ezechiel a drusy. Tak je Ješus, kotrehož lud wjazy króć wulkeho profetu mjenowasche, pschipowjedał, kať Boži šud pschindže. Tola přeni nadawł profety běšche, hrěšcnemu ludej Božu wolu a pokutu předomac. Šo woni pschi tym tež na pschichod pokasowachu a hrěšcnemu ludu khostazy šud Boži, pokutnemu ludej pak krasnosć Božeho kralestwa pschipowjedachu, šo šamo rošymi. W tej myšli Ješus Křystuš jaťo najwyschšchi wschittkich profetow psched nami steji. Duž dyrbi tež kóždy na njeho pošlučac, kiž chze njebjěšku krasnosć dostac a teho dla dyrbi tež jeho šlowo psched kóždy druhim pola naš placic! Kaž pak hižom w čašu stareho šluba tež wopacźni profetoyo wustupowachu, kotřiz lud š pokucze njewabjachu, ale jemu š woli rěczachu a to ša Božu wolu wudawachu, šchtož běšche pschecziwo Božej woli, tak pschezo hišcěze tajzy wopacźni profetoyo wustupuja, kotřiz chzedža nam druhim puč š šbóžnosći pokasac, hacž Ješusa a jeho šlowo. Duž pschiwola tón Anješ šwojim wuczobnikam a nam wschittkim:

Hladajcě šo falschnych profetow!

Wón nam pokasuje:

1. Šchto šu falschni profetoyo,

2. Na čim jich pošnawamy,

3. Šchto šo š nimi stanje.

1. Wopacźni profetoyo njejšu ničšo druhe hacž ludaškojo; woni pschindu we wowčej drascě, ale šu tola torhaze wjelki; woni drje rjeknu: „Anježe, Anježe!“ ale woni do ničeho njewěria a tež Božu wolu nječinja (šcht. 15. 21.). Woni šu šawjednizy, dokelž napominaja po nich čžinicž w jich ludaštwje abo šo š wjeršchnym šchescžijanštwom špokojic. Abó njeje šwět pošny ludaštwu a šawjedženja? Kažki šacžišcěž to čžini, hdyž maja ludžo tajke žalbowane šłowa we rěze! Kať pobožni šo nam wschitzy šdadža, kotřiz žanu Božu šlužbu a žanu špowjedž nješkomdža! A tola je to pola mnohich šame jebanštwu; we wutrobje woni do žaneho Boha njewěria a šazpiwaja wěczne žitwenje. Ty šo šwěru prózujesh, špodobanje Bože šebi dohyc, a tamni chzedža jenož pola ludži šacžišcěž čžinicž a to tež dozpija. Chzesch ty to tež tak čžinicž? Šotom šmějesh drje čžescž psched šwětom, ale žanu hnadu pola Boha, a ty by čžinił po wopacžnych profetach. Abó pohladaj na romštu žyrkej! Nješteji tu wona pošchna a nima šo wona šama ša wušwolene šadło Křystušowe? Šo tebe šlepi; ale šchto pomha tebi wscha tale Marijna a šwjatych šlužba? Šo je ša tebe wopacžny profeta. Abó pošlučaj, kať tak mjenowani wobšbožerjo luda wo prawej šwobodnosći předuja. Woni drje njebjěša moluja, ale je to wěrnosć, šchtož woni pschipowjedaja? Tež to šu wopacźni profetoyo.

2. Hdyž pak mamy šo ludži hladac, dyrbimy tež najprjedy wjedžec, hacž šu woni wopacźni profetoyo. Šo

praji nam tón Knjes Jezuſ w 16.—18. a 20. ſcht. To ſu jich ſnamjenja. Hdyž ſo ſchtó ſa pobožneho wudawa, trjebamy jeno, ſo bychmy ſhonili, hač je jeho pobožnoſć prawa, jeho plody ſebi wobhladač, t. r. jeho žiwjenje w domje kaž w ſjawnošći. Hdyž ſo wón jako čžichi, ſjednocžiwny, ſmilny čžlowjeſ pokuſuje, jako muž, kotryž ſo hlada, něſchto pſchecžiwno Božej pſchitaſni čžinicž, a ſa ſwojim Šbóžnikom khodži, potom wón njeje ludač: Dobry ſchtom njemóže ſle plody pſchinjeſč. Hdyž pač je wón hñewny, nahly, njeſjednocžiwny, njeſmilny, hdyž wón w potajnym njepočžinkam ſluži, potom je to ſhnižy ſchtom, kotryž dobre plody pſchinjeſč njemóže. Redžbujmy na plody, potom pſnajemy, hač móžemy čžlowjeſkej wěricž. Na jich plodach dyrbicže jich pſnacž. Kažte ſu na pſchiklad wuplody ſozialdemokratije: morjenje ſerſchtom, wot Boha poſtajenyč.

3. Šchto ſtanje ſo ſ falichnymy profetami? Šcht. 19. Tajki ſchtom budže porubany. Šchtóž pobožnoſć jeno luda, pſchod Bohom wobſtač njemóže, a hdyž Bóh junu mjes dobrymy a ſhnižymy ſchtomami dželi, potom je wón ſhubjenny. A to ſamo płacži ſa wſchittich, kotřiz druge khiba Božu wolu wucža a lud ſawjeduja. Čžzemy tež do tajkeho ſkaženja padnyč? Dale praji nam Šbóžnik ſcht. 21—23, ſo ſwontowne kſchecžijanſtvo naſ ſbóžnyč njecžini. „Knježe, Knježe“ praja wjele, ſnano ſo nam to tež ſpodoba a my to wuknjemy, bjes teho ſo bychmy ſnutſtownje do Khrystuſa wěřili. Šsnano ſebi tež myſlimy, ſo dyrbi nam ſaſtup do njebjekhego kraleſtwa wotewrjenny byč, dokež ſmy ſ naſchimač hubomaj k temu Knjeſej ſo wołali, dokež mamy pſchi ſwojeje ludacžnej pobožnoſći někažke wuſpěchi, ſo ſmy teho abo drugeho ſa Bože kraleſtwa dobyli, dokež ſmy čžeſč pſchod ſwětom dobyli. Ale ſa to tón Knjes Jezuſ druge wotmolwjenje nima hač to: „Ja waſ nihdy njeſkym ſeſnač; džicže prjecž wote mnje wſchitzy, wy ſkóſtnižy!“ To dyrbja ſlyſchecž čži falſchni profetojo, ale tež čži, kotřiz po nich čžinja. Duž je nuſne to napominanje: Hladajče ſo jich, njedajče ſo ſaſplepicž! Njedajče ſo ſplepicž pſches ſwontowne waſchne a ſwontowne rěče, hdyž wone w žiwjenju dobre plody njenjeſu. Poſlučajmy ſtajnje na ſłowo teho Knjeſa! Pſchetož wón je tón dobry profeta, kotryž móže a čže wěſče k Bohu a k ſbóžnoſći dowjeſč. Hamjen.

Sswědčjenja ſa wěru.

Zako běſche ſlawny Keppler, jedyn ſ najwjetſchich astronomow, kiž ſu hdy žiwi byli, ſwój ſnamjenity ſpiſ wo harmoniji ſwětow ſkóncžil, wón jemu tež pokornu modlitwu pſchida: „Mój ſtworicželo a Knježe, ja ſym kraſnoſć twojich ſkutkow čžlowjekam k nawjedženju dač, tač daloko hač mój ſkóncžny duch twoju njeſkóncžnoſć wopſchijecž ſamože. Šsym-li něſchto prajič, ſchtož je tebe njedoſtojne, abo pytač-li ſnano ſwoju ſamſnu čžeſč, — dha mi to hnadnje wodač!“

Wulki Newton, jedyn ſ najſnamjenitſchich pſchirodoſpytnikow, mējeſche mjes ſwojimi kollegami tež jeneho bohapřejazeho wucženja. Naſ w Newtonowej džělanskej ſtwje nowy njebjekſti globuſ ſtejeſche, na kotrymž běchu daliny hwěſdow jara derje wupodobjene; bē to woprawdžite miſchtrſke džěto. Jedyn džēn jeho kollega pſchińdže, ſo by ſebi tónle ſkutk wobhladač, a bēſche wot jeho rjanocže žyle ſajaty; wón ſo jemu bližeſche, jón pruhowaſche a wobdžiwawaſche; ſkóncžnje pſchitſtupi k Newtonej ſ tym praſchenjom: „Šchtó je jón čžinik?“ — „Ničtó!“ ſlawjenny astronom wotmolwi. Bohapřejē tole ſłowo ſroſhmi a mjelcžeſche.

Šswobodnoſnjee je Stein něhdy k Ernſtej Moritzej Arndtej džeſche: „Wěrcže mi, čžlowjeſ njeſmē ſo ſe ſwojeje naturu ženje hordžicž. My ſmy, kaž Dr. Luther praji, wſchitzy khudži hrěſchnižy; je mnje budžicſche ſkóſtnik naſtač mohč, njebudžicſcheje pobožna mač a hiſchče pobožniſcha ſtařſcha ſotra moje hólčžaze a mlodženſke lēta we wuſdže džeržakej.“

Šslawny filloſof Kant wo bibliji tole praji: „Biblija je mój najnadobniſchi poklad, bjes kotrehož bych hubjenny byl. Wěſtotne prawidla, kač móža čžlowjeſojo a žyle ſtaty wſchē móžne ſbóžnoſče dozpicž, ſu jeno w bibliji namačacž.“

A ſkóncžnje wječy Wiſmarč ſkladnoſtnje piſawaſche: „Ja nje-wopſchijam, kač móže čžlowjeſ, kotryž wo ſebi myſli a tola wo Boſy ničžo njewē abo wjedžecž nočže, ſwoje žiwjenje pſchod ſazpicžom a woſtudu njecž.“

F.

Prawe kſchecžijanſtvo.

D wopomni, duſcha, ſo njeje doſč,
Tu jeno kſchecžan rěčacž;
Nē, wſchēdnje dyrbiſch w dobrym roſč,
Pſchod kóžnym hrěchom čžěčacž;
Daj, je ſkutkom a žiwjenjom
Maſch ſwěrnje khodžicž ſa Khrystom
A dobre plody noſhč.

Doſč njeje, hdyž ſo k Šbóžnikoj
„Mój Knježe, Knježe!“ woławaſch
A pódla ſlužicſch djabokej,
Šswět, hrěchi w duſchi khowawaſch;
Nē, Wótza wolu dopjelnjecž,
Šſej Bože puče wuſwolecž,
To wjedže k njebjaraju.

Ty prajiſch: „Ja džē kſchecženny ſym
A pſches to džěčžo Bože;
Wótž kita mje, čžert ſe wſchēm ſtym
Mi ſchodžicž njefamože.“ —

Daj, jeli ſo ty džeržak ſy
Šslub kſchecženiſki, ſ Bohom ſčžinjenny,
Se njebjara tebi wěſte.

Špomni pač, kač huſto ſlamač ſy,
Šchtož ty ſy ſlubil Bohu!
Ty, kiž ſo čžertej wotrijenny,
Šſy khodžil hrěchow drohu;
Twój ſtary Šadam wumrjel njeje
Pſches pokutu a Khrysta krej,
Hdže woſta nowy čžlowjeſ?

„Ja kemiſchi khodžu, modlu ſo
A khěrluſche ſej ſpěwam,
Mam lubo Boha, bližſcheho,
Tež doma ſwěru džělam.“ —

Hlej, to wſcho dobre ſkutki ſu,
Maſch pſchi tym čžiſtu wutrobu,
Kaž ſwajaty Bóh to žada.

„Ja Bože ſłowo wažu ſej,
So pilnje čžitam, ſlyſchu
A ſ tutej pſchu njebjekſtej
Šſej ſwoju duſchu pſſchu.“ —
Wſcho derje, jeli čžinječ ſy
Tyč wucžbow, kotrež nawukny,
Dha pónđžeſch junu k Bohu.

„Eso hwojich hrěchom spowjedam,
Tež khodžu k Božom blidu;
Sa s wutrobu rad wobawam
A wot ho dđeržu hidu.“ —
Praj, hač to njeje ludanje,
Hdyž pucze khodžišch prjedawšche
A wosta čłowjek starý?

So s prawym křesćijanom hým,
To spožč mi Boža hnada;
Nječ k jornam, tudy wuřytnym,
Wi roža s njebieš pada;
Ešym křesćijan tak we skutku
Přes Křistuřowu sažlužbu,
Dha kralestwo mam Bože!

K. A. Fiedler.

Woprawdžita lubosć.

Młody žarať bu se hwojej mandželstkej, jemu halle krótko přjedy přichwěrowanej, wot bohateho knjesa hwojeje wobady na hoščinu přehroščenj. Mjes mnohimi přichenyimi hoščemi ta mloda žona we hwojim nahladnym njewjěstnym schacze kaž rōža kčějesche, jejne žyłe waschnje ho křoncžnemu blyščezej runasche, a jako jej w běhu wječzora sbožowny mandželstki ras schepny, so je wona tola najrjeišča mjese wšchěmi a jeho žyła horbosć, dha mějesche ho wona sa najšbožownišču žonu na hweče.

Džebacž lět posbžišcho běšhtaj tajškamaj mandželstaj s hoščomaj w tymžamym domje, wobřjedž wješekeho towarštw. Žaraťka běšche drje, kaž přehed džebacž lětami, hwoj njewjěstny schat woblecžena, ale wón bě s módy přichišchot a wotnosčeny. Džěto a starosć wo hospodarštw a džěči a wšchědny čišchč s wuščeznych poměrow běchu rōžam na jejnymaj ličkomaj rucze wufčěč dake a ta hewak tak hibicžna podoba ho sprōžna a stužena šdawasche. Wona trochu šdalena wot wješekeho towarštw w jenym rōžku šedžesche, kaž by ho se hwojim starosćiwym woblicžom přehed tymi druhimi tajicž dyrbjala. Šejnej ruzh, schropawojtej a nacžerwjenej wot twjerdeho džěla, parowaschtej rukajow, přchetož předarjowa msda bě šhětro mala, hyla džěči pak wulka.

Tež trochu w kucziku jejny mandželstki stejesche a k hwojej žonje lohr hladasche. Někto wón halle jejny wuřmahnjeny schat a jejnu mucžnosć pytny a s dobom w jeho wutrobje spōsnacze wšchitje jejneje ščerpilweje, lubowazeje hwerh šhadžesche. Šeho šhutny hlad nad nej wotpoczowasche a wona, hwojej woczi posběhnywšchi, widžesche, so ho jeho woczi se hylkami pjelnjeschtej. Wona ho teho dla posběhny a k njemu džěsche; jejny praschazy hlad s němej mozu wuloženje jeho hnucža žadasche. Duž ju wón něžnje sa ruku wšawšchi s towarštw wjedžesche a jej prajesche, kať je ho wón na jejnu podobu přehed lětdžebatkow dopomnił, hdyž wona w njewjěstnej přysche a sbožownosći tudy přehed nim stejesche, kať wjele drōžšča wona jemu pak někto je a kať wjele rjeišča, najebacž jejneho wotnosčeneho, njemoderneho schata a jejneju štwjerdnjeneju rukow a kať wyřoko šebi wón jejny wopor waži, kotryž wona wšchědne jemu a hwojim džěčom nořy.

Duž wulka sbožownosć jejnu wutrobu napjelni a pruha radošče jej woblicžo rosjařni, tať so ho rjeišche a lubošnišche šjewi, kať w kčěwje mlodosće; a šawěrnje, w žylym towarštwje njebšche žadny sbožownišchi por, dnyli tutaj dwaj, w kotrejuž wutrobomaj a na kotrejuž woblicžomaj ho čoply woheň tajjeje lubosče horjesche, kotraž wšchitko wěri, wšcheho ho nadžija a wšcho přchěčerpja, a kotraž tež próžy starosćow-poľneho žiwjenja přchekrařnjuje.

F.

Bože wodženje.

Powjedaničko duchowneho Šarmja.

(Šlōncženje.)

Tať přchindžech ras do wřy, hdyž mějachmy tydžeň dolho šawostacž a dostach kwartěru pola bura, kotryž mje jara přchěčelniwje witasche. Šalo bě mi moju komoru přchipořasať, woprascha ho mje, hač chzu s jeho ludžimi jěscž abo šam. Ša jemu wotmolwich, so chzu radšcho w jeho towarštwje wobjedowacž. Šur mje na to do jštwy k blidu dowjedže, ša kotrež bě ho hižom jeho hwojba a čzeledž šehydať. Šola kať bu mi wokoło wutrobje, jako wšchitzy s najwjetškej potornosću postazechu a hospodať nutnje šanješe: „Wšchitkich woczi čakaju na tebe, šnježe, a ty dasch jim jich šhlěb we hwojim čařu. Ty wotewrišch hwoju šmilnu ruku a našchizich wšchitko, šchtož žiwe je, s dobrym špodobanjom“, potom „šwjaty wōtčzenasch“ a na šōnzu šłowa: „Šute dary žohnuj nam Wōh Wōtz, Wōh Šsyn a Wōh šwjaty Duch. Šamjeň.“ Wšchitzy, tež najmlōdsche džěči, nutnje a ruzh štylnywšchi štejachu, a mōžach widžecž, kať ho šobu modlachu, šamo najmlōdsche džěčo, šilětne hōlcžatko, bě šměrom, kať by w Božim domje byl; jenož pošlednje „šamjeň“ wōn wōtšje šobu praji, najškerje s džěčazym wješelom, so ho někto jěscž šapocžnje. Ša běch tež přchitōjnje postanyl, tola mojej nořy šchepjetaschtej a moja hnuta wutroba puřotasche we mni. Ša jědžach malo; šur mēnjeschche, so ho štrachuju, a nuřowasche mje jara přchěčelniwje k jědži. Šalo běchu ho wšchitzy našchizili a prawje wješeke přchi blidže byli, postazechu wšchitzy šašo, s runej potornosću kať přjedy, štylnychu hwojej ruzh a hospodať džesche: Džakujče ho šnješej, přchetož wōn je dobročiwny a jeho dobrota traje wěčnje; potom dachu šebi wšchitzy po rjadu ruku a přchējachu šebi mjes šobu „žohnowaný wobjed“, a šōždy džesche na hwoje džěto, džěči pak k hwojemu wuřnjenju, přchetož wone dyrbjachu do šchule. Čžišche a šamhšlenty šydnych ho na šamotne měštno wō jštwje, dha přchiběža maľy hōlcžez ke mni a, přchi mořimaj šolenomaj štejo, praji s lubošnym hłōřom: „Šowjedaj mi tola něšchto wo lubym Šbōžniku!“ Tu šačuch ho jara šrudny; ja pocžach jemu wo wozach, jehnjatach, šonjach a tať dale powjedacž, přchetož wo lubym Šbōžniku ničō njewjedžach. Ale šōn hōlcžez wosta přchi tym, so dyrbjaju jemu wo Šbōžniku powjedacž a nuřowasche mje tať, so dyrbjach ho na pošledk wuřnacž: „„ja njewēm ničō wo nim.““

„Ty šy tať wulki“, praji džěčo, „a njewěsch ničō wo Šbōžniku? Dha tola do njebieš njepřchindžesch.“

Šaj, moři lubi, na njebieša šebi hišchče ženje njebšch pomyšliť, duž bě jara štylniwje ša mnje, s džěčazeho rta šašchšchecž, so do Božeho kraleštw nješastuju. Ša džěch se jštwy a wopytach hwojich towaršchow wo wřy, tola njemēr mojeje dušche ho nješhubi. Wokoło džewjeczich hodžin ho do hwojeje hospody šašo domoj wrōčžich. Wjeczēr běšche hižom nimo, tola běchu mi přchěčelniwje mōj džěl wostajili. Ša šydnych ho ša blido a pocžach někto jěscž. Dha přchiběža maľy hōlcžez ke mni, kotryž chyřsche runje lehnycz hieč, pohlada kruzče na mnje a praji: „Najpřjedy pacžerje špěwacž a potom jěscž!“ Tu bě mi s nowa, kať by mje něchť do wutrobje šłōť; ja njemōžach žanych pacžerjow, duž džěčo, hwojej rucžy štylnywšchi, ša mnje praji: „Přchindž, šnježe Šesu, budž našch hōlcž, a žohnuj, šchtož šy nam wobradžil. Tať, najpřjedy ho k Bohu modlicž a potom jěscž“, praji hōlcžez, a bēžeschche potom lehnycz škuski jědže wostachu mi škoro w šchiji tčazh. Šōřny potom přchindžechu domjazy a čzeledž šašo do jštwy a někto mějesche ho Boža šlužba, najpřjedy ho špěwasche a potom ho wšchitzy pošlaknywšchi nutnje přchēd Bohom modlachu. Šapošled šebi ruzh šawdawajo dobru nōž přchējachu a džěchu potom s mērom a špōřom do šōža. Šenož hospodať a jeho mandželstka wostaschtaj hišchče

wó jstwie a čítašchtaj kóždy šam sa šo staw s biblije, tež mi hospodač bibliju posćiczi, je-li čyž tež ja w lubym Božim šlowje čítač; ja čítač drje w nim, tola njemóžach niczo s njeho rošymicž, duž džěch bóršy lehnycž. Tudy šym šo, prjedy hacž wušnych, s hnutej wutrobu a se šylšami k Bohu modlił: „Božo tuteho doma, budž tež mój Bóh!“ Tutu nóz ja ženje nješabudu. Ššchichodnu njedželu, jako wšchitžy ke mšchi džěchu hacž do jeneho, kotryž měješče doma wostacž, běšče sa mnje njedžela, hdžež šym šwojeho lubeho Šbóžnika šašo namakał. Tehdy šym jemu Božu šlužbu džeržak, kotraž mi čaš žiwjenja wažna a šwjata wostanje. Wot tamneho čaša buch drubi čłowjek, ja lubuju nětko s žykej wutrobu šwojeho lubeho Šnješa a Šbóžnika, wěm, šo psches njeho do njebjek pschindu a šo teho wješelu.

A šfóncžnje hiščeže praschenje sa lubych čitarjow: Njeje to džiwne? džěpacž lét šchescžijanski wojak w šchescžijanskim wóštu a šchescžijanskim kraju šlužy, bybli w městach a na wšach pola šchescžijanskich hospodarjow, a njewě tola niczo wo Božim šlowje, wo lubym Šbóžniku a wo wěčnošći, doniž šfóncžnje w burškim domje Šbóžnika namaka, kotrehož hewał nihdže druhdže nadeschoł njebě. Šaj, luby čitarjo, by tutón wojak, hdy by do Šwojeho abo mojeho domu šastupil, tež lubeho Šbóžnika namakał?

Luboscž wostanje.

Lipy kčžėja, čzoply létni wěššil šlódku wón s wotewrjenty mi wotnami dó jstwy nješe. Njeje to dopomnja na podawš, kiž je šo psched wjele létami štał a šwoje dokonjenje hatle psched někotrymi létami dostał.

Běšče to tež w lěče a lipy kčžējachy, jako w jnym starym šaškim domje w Šomorškej pschewyach. Tutón dom bě woběleny a měješče šlomjanu tšěchu. Wón ležješče šrjedž šahrody, kotraž jón se wšchěch štron wobdawašče; s daloka běšče lěš widžecž, kotryž šelene šufi wobnješowachu. Psched domom stare, s hustym šiščom wobrosčžene lipy štejachu; wotna běchu wotewriene a s nimi, kaž šym hižom prajil, šlódka wón dó jstwy čžehnješče. Dom běšče wšchudže čžisty a w dobrym porjadku a bě rjane létne ranje. Wó jstwie běšče blidko postajene a na nim běšče pokruta šhlěba, kaž tež taleš butry. Šsrjedž štwy šteješče młoda, wššomnacželětna holza s naběl wlošami a módrymaj wóčžkomaj, kotraž na durje šhladowašče, jako by na někošo čžakała. Šo šhwili šo tež durje wotewrichu a knješ duchowny, jeje nan, dó jstwy štupi. Šacž runje bě wón starý a wona młoda, dha běšchtaj jeju wobliczi tola do wěšteje mery na šo podobnej. Š jeho woblicža dwě módrej woczki šhladowašchtej a jeho džowka měješče tež tajki napohlad, šo dyrbješče kóždy prajicž, šo wona k hlupym nješlucha. Wón bě s daloka, s brjohow rěki Wššly do Šomorškej pschischol a běšče tudy w tej mašej wješžy šwoju domowinu šaložil a šebi lubošnu knješnicžku ša mandželšku wušwolil. Šle jeho šbožowny čžafš njeběšče dołho trał. Šako bě jemu jeho lubowana mandželška někotre džěčatka wobradžila, běchu ju na mały čžichy kěčchow donješli a tam pohrjebali. Š ta, kotraž nětko na njeho šhladowašče, ta bě jeho šarsčha džowka, jeho luba šospoša, kotraž šo ša šhospodaštwó štarasčhe a ša jeho druhimi džěčžimi jako macžer šhladašče. Wónaj běšchtaj wšebje w jeho pošlednich dnjach wjele horja w šromadže šnješčž dyrbjaloj; šle wójnške čžafšy běchu do kraja pschischle: Šranzowšojó běchu w městasčkach a na wšach šle šahadželi, hiščeže pschezo džiwje čžrjódny do wšy pschishadžachu a šebi wšcho móžne žadachu — a bėda temu, kiž by jim njedał, šchtož čžyčhu mēčž! Šle džęšga šebi nan a džowka myšlesčhtaj, šo žadyn nješšchecžel wjazny nješchindže, pschetož w pošlednich dnjach běšče jich wjele

psches wješ marschirowalo. Duž šo nadžijesčhtaj, šo jeju tón džęš na pokoj wostaja.

Šnješ duchowny, na šwoje džěčžo pschecželnimje pohladnymšchi, šo ša blido šyže, šo by šnědał; jeho džowczicžka pał šo k mašemu šhamorkej wobroczi, w kotrymž blesche a šchleńžy štejachu, a wša s njeho pěknje tocžemu bleschu, je žitnym palenzom napjelšjenu, a nanaj šchleńčžku porjedži, pschi tym wobžarujo prajžy: „Woni nješku nam žaneho wina wostajili.“

„Šch, wostaj to, Šmarja“, wón wotmolwi, „wšchaf je tež taf berje dosčž; dyrbimy špokojom byčž.“

„Šaj, Šy šy štajnje špokojny, nano“, wona wotmolwi a pošchili šo, šo by jeho ruku kšchila. Wón jej mašfajo po wlošach s ruku pschejědže — a bė to pěkný wobraš, kotryž wonaj nutška wó jstwie pschedštajesčhtaj; a wonka bė šahroda wot šlónčžka wobšwěčžena, rošga šo na trawicžkach a kwětkach šybolesche a pečoty w lipach šyčžachy. Ša jene dobo bu čžichota pschetorhņjena, šara šo bližesche, čžrjódna šranzowškich wojakow šo do domu a do jstwy wali, wolažy: „Du vin! Du vin! (wina, wina!)“ Duchowny běšče poštanyl a rjekny: „Tudy, moji knješža, jěšče. Wina žaneho wjazny nimam.“ „Šle tu je eau de vie (palenz)“, jedyn dołhi šhadla šawoła a s došom ša bleschu šrabasčhe, kotruž běšče duchowneho džowczicžka do ruki wšala. „Šně, tu bleschu ja njedam“, wona wolašče a twjerdže wuštupi, na teho šhrobolaka s módreju wóčžkow hņewnje pohladujo.

(Ššchichodnje dale.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Šańdženu njedželu měješče šo pošwjećenje noweje ŠMichašškej šchule, kotraž pschi Šdraždžanskej dróšy pschi nowym mošče šteji. Šošwjećęńšku rěčž měješče knješ šchulški radžicžel ŠBach a šerbšku rěčž knješ šaraš Ššada. Šnujaze běšče, hdyž šo božemje prajesche štarej ŠMichašškej šchuli pschi ŠMichašškej žyršwi, hdžež šu šo psches dołhe, dołhe léta džěčžom wuczšy ššicžile a tež šornješčka Šožeho šlowa do wutroby wušywal. Šóh tón Šnješ žohnuj to džělo na młodych dušchach nětko w rjanej noweje šchuli!

— Šipščanska universita šwjećzi nětko šwój 500lětny jubilej. Še wšchěch šónzow šu tyšazy šo šhromadžili, tón jubilej šobu šwjećicž, kotsiž šu w Šipšku študowali. Šral Šjedrich Šugust je tež k jubilejej pschijěl, niz jenož jako knješer, ale tež jako prjedawšchi šstudenta, pschetož wón je w šwojim čžafšu tež w Šipšku študowal. Šwodžerštwo njes šstudentami ma pschi jubileju šužiške předašške towarštwó — jako najšarsche šstudentske towarštwó — 1716 šaložene. Štuto towarštwó rěšasčhe prjedny: šerbške předašške towarštwó a je wot Ššerbow šaložene.

Dalšche dobrowólne dary ša wbohe armeniške šhroty:

Š Šodžijškej wošady psches knješ šararja Ššchžana:
 Š. w D. Š. . . . . 6 hr. — np.
 Šchn. Š Š. . . . . 2 " — "

Ššromadže: 8 hr. — np.

Š mjenje wbohich šhrotow wutrobny džak.

Šólčž, redaktor.

„ŠBombaj Šóh“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pschedawarňjach „Ššerb. Šnowin“ na wšach a w Šudyščinje dostacž. Ša šchtwórcž léta plačži wón 40 np., jenotliwe čžišla šo ša 4 np. pschedawaju.